

- Oral-history: pamětníci - „Plojhariana “.

Sluší se hned na počátku vysvětlit, proč vlastně diplomová práce pojednává o páteru Josefu Plojharovi. Následující řádky nejsou jen vysvětlující, ale zároveň i úvodní.

Řekne-li se jméno Josef Plojhar, většina z nás si je spojí s událostmi Vítězného února roku 1948. Doboví pamětníci nebo zasvěcenější lidé doplní... že byl ministrem zdravotnictví... zjevem nepřehlédnutelný robustní muž... chodil jako kněz s kolárkem... byl dlouholetým předsedou Československé strany lidové... S odstupem doby už pomalu nedokážu odlišit, jestli si téma vybralo mne nebo naopak. Poprvé jsem se v širších souvislostech se jménem Josef Plojhar setkal na stránkách exilového periodika Nový život.¹ V jednom z vysokoškolských výběrových historických seminářů jsem měl příležitost zpracovat téma, které mne v tu dobu zajímalo - II. vatikánský koncil, tedy obraz II. vatikánského koncilu na stránkách exilového periodického tisku. Z mnoha důvodů nakonec zamýšlená seminární práce nevznikla. Při shromažďování materiálů a podkladů v knihovně Libri prohibiti se přede mnou otevřely stránky zmíněného časopisu Nový život - a s nimi i pohled zvenčí na dění v katolické církvi konce 50. a začátku 60. let v komunistickém Československu.³¹ Bez černého kněžského obleku byl Josef Plojhar ve většině článků líčen jako člověk s černou duší, přísluhovač režimu, skrz naskrz negativní postava.